2. Rådets forordning (EØF) nr. 2779/78 om anvendelse af den europæiske regningsenhed i retsakter på toldområdet finder ikke anvendelse på produkter, som er omfattet af EKSF-traktaten.

3. Kommissionen havde dels ifølge EKSF-traktatens artikel 74, dels ifølge henstilling nr. 77/329 kompetence til at udstede henstilling nr. 3140/78 om indførsel af antidumpingtold for visse jern- og stålprodukter; Kommissionens meddelelse af 30. december 1978 bør betragtes som en integrerende del af denne henstilling.

4. En langvarig opretholdelse af retligt bindende omregningskurser ved beregning af antidumpingtold for produkter, som er omfattet af EKSF-traktaten, kan ikke som sådan anses for at være i strid med fællesskabsretten, medmindre det godtgøres, at det ved beregningen fremkomne resultat er i strid med Kommissionens ovennævnte henstilling nr. 77/329, navnlig artikel 19, stk. 3.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PIETER VERLOREN VAN THEMAAT

fremsat den 26. september 1985 *

Høje Domstol.

1. Hovedsagens forløb

Det fremgår af forelæggelseskendelsen fra College van Beroep voor het Bedrijfsleven, at den (nederlandske) toldmyndighed i Bergh den 16. og 17. juni 1982 pålagde sagsøgeren fire antidumpingafgifter i forbindelse med indførsel af ulegerede plader af stål (pos. 73.13 B IV c i den fælles toldtarif) med oprindelse i Den tyske Demokratiske Republik. Efter at Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Lobith, havde afvist sagsøgerens klager over toldmyndighedens afgørelser, indbragte sagsøgeren sagen for Tariefcommissie, som videresendte stævningerne til College van Beroep voor het Bedrijfsleven, som ved kendelse af 18. september 1984 besluttede at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»a) Finder Rådets forordning (EØF) nr. 2779/78 af 23. november 1978 anvendelse på produkter som de i denne kendelse omhandlede, og som omfattes af EKSF-traktaten?

b) Hvis det under a) anførte spørgsmål må besvares benægtende, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber da på anden måde ifølge fællesskabsretten kompetence til med bindende retsvirkning at fastsætte omregningskurserne for medlemsstaternes valutaer i forhold til ECU i form af en meddelelse offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*?

* Oversat fra nederlandsk.

c) Hvis det under b) anførte spørgsmål må besvares bekræftende, er et system, hvorefter de nævnte omregningskurser kun fastsættes én eller enkelte gange om året, da i overensstemmelse med fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin?«

2. Baggrunden for de anfægtede afgifter

Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at de i hovedsagen anfægtede afgifter opkrævedes med hjemmel i artikel 1 i Kommissionens henstilling nr. 1006/78/EKSF (EFT 1978 L 131, s. 8) og på grundlag af den basispris og den tilsvarende omregningskurs, 1 ECU = 2,7136 HFL, som blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* L 372 af 29. december 1981, s. 1.

Det fremgår imidlertid af retsforhandlingerne for Domstolen, at det som følge af Kommissionens utilstrækkelige oplysninger til økonomiministeriet ikke blev taget i betragtning, at det ikke var den nævnte henstilling, der skulle anvendes i sagen, men derimod Kommissionens henstilling nr. 3140/78/EKSF af 29. december 1978 (EFT 1978 L 372, s. 1).

Under henvisning til Domstolens dom af 21. marts 1985 i sag 172/84 (Celestri mod Ministero delle Finanze, Sml. 1985, s. 966), som på dette punkt kan sammenlignes med nærværende sag, har Kommissionen anført følgende:

»Den import, som er genstand for nærværende sag, fandt sted den 16. og 17. juni 1982. På det tidspunkt var det henstilling nr. 3140/78/EKSF af 29. december 1978, hvori der henvises til priser offentliggjort af Kommissionen den 30. december 1978 (EFT 1978 L 372, s. 2), der fandt anvendelse, hvilket Domstolen fastslog i nævnte Celestri-dom, præmis 13. Skønt College van Beroeps kendelse ikke indeholder alle relevante oplysninger, må det herefter antages, at der i den foreliggende sag ikke skal erlægges antidumpingtold. De priser, som blev offentliggjort den 30. december 1978, er nemlig betydelig lavere end de den 29. december 1981 offentliggjorte. Såfremt denne formodning lægges til grund, er sagen genstandsløs.«

Sagsøgeren i hovedsagen, som ikke bestrider, at den nævnte henstilling finder anvendelse, har gjort gældende, at der skal anvendes en kurs på 2,60565 HFL for ECU'en (svarende til den på indførselstidspunktet gældende kurs offentliggjort af Kommissionen). De faktisk gældende basispriser offentliggjort den 30. december 1978 (EFT 1978 L 372, s. 1), omregning til gylden, lå ganske vist ifølge Kommissionens skriftlige indlæg noget lavere end de af sagsøgeren anført, nemlig ca. 30% under basisprisen den 29. december 1981.

Som svar på mine spørgsmål under retsforhandlingerne har Kommissionen yderligere præciseret, at den efter at have konstateret sin forglemmelse meddelte dette til økonomiministeriet, men at meddelelsen, så vidt det var Kommissionen bekendt, ikke førte til nogen mindelig løsning, hvad man kun kan beklage.

Da det alene tilkommer den forelæggende ret at anvende Domstolens abstrakte fortolkning af fællesskabsretten på den konkrete sag, er det desværre under de foreliggende omstændigheder umuligt at undlade at besvare de forelagte spørgsmål.

Ganske vist må disse spørgsmål, som er langt mere generelle end det i Celestri-sagen forelagte, i det væsentlige fortolkes således, at Domstolens svar sætter den forelæggende ret i stand til at afgøre sagen på grundlag af Kommissionens henstilling nr. 3140/78/EKSF, som finder anvendelse på sagen. Domstolen har i Celestri-dommen fastslået, at nævnte henstilling finder anvendelse på den omhandlede periode. Da denne dom endnu ikke er trykt, vil det være hensigtsmæssigt at fremsende den til den forelæggende ret sammen med Domstolens dom i den foreliggende sag.

3. Besvarelse af spørgsmålene

3.1. *Første spørgsmål*

Den forelæggende ret ønsker med første spørgsmål at få afgjort, om Rådets generelle antidumpingforordning (EØF) nr. 2779/78 af 23. november 1978 også skal anvendes på produkter omfattet af EKSF-traktaten.

Selv om Kommissionen i besvarelse af et af mig stillet spørgsmål har bekræftet, at den i det foreliggende tilfælde anser sig for bundet af GATT's antidumpingkode, har den efter min opfattelse med rette anført, at det første spørgsmål bør besvares benægtende.

Til støtte for sit synspunkt har Kommissionen anført, at ifølge EØF-traktatens artikel 232, stk. 1, ændrer denne traktat ikke bestemmelserne i EKSF-traktaten, navnlig ikke medlemsstaternes rettigheder og forpligtelser, beføjelserne for dette Fællesskabs institutioner og reglerne i den nævnte traktat om, hvorledes fællesmarkedet for kul og stål skal fungere.

EKSF-traktaten fraviger som *lex specialis* EØF-traktaten, hvilket i øvrigt er understreget af fællesskabslovgiveren i 7. betragtning i henstilling nr. 77/329 af 15. april 1977 og i 27. betragtning i henstilling nr. 3018/79 af 21. september 1979; ifølge disse betragtninger anvendes EØF's antidumpingregler ikke på kul- og stålprodukter, for hvilke der gælder særlige regler.

3.2. *Andet og tredje spørgsmål*

3.2.1. *Sammenhængen mellem andet og tredje spørgsmål*

Den forelæggende rets andet og tredje spørgsmål kan efter min opfattelse bedst besvares under ét. Dels skyldes det, at ordlyden i de to spørgsmål hænger sammen, for så vidt det er klart, at der med det andet spørgsmål navnlig tænkes på et system af det i tredje spørgsmål nævnte, hvorved omregningskurserne kun fastsættes én eller enkelte gange om året. Dels kan der ved en sammenhængende besvarelse af de to spørgsmål nemmest tages hensyn såvel til den her gældende henstilling som til Domstolens ovennævnte dom i Celestri-sagen.

3.2.2. *Andet spørgsmål*

For så vidt angår det andet spørgsmål, henvises der i præamblen til den i sagen gældende henstilling nr. 3140/78 udtrykkeligt til EKSF-traktatens artikel 74 og artikel 86 samt til henstilling nr. 77/329/EKSF (EFT 1977 L 114, s. 6), som i det væsentlige svarede til den på det tidspunkt gældende EØF-antidumpingforordning. Denne generelle henstilling er ligeledes udstedt med hjemmel i EKSF-traktatens artikel 74 og artikel 86. EKSF-traktatens artikel 74 bestemmer, for så vidt det er relevant for sagen:

»Den Høje Myndighed« (således også Kommissionen for De europæiske Fællesskaber) er »beføjet til at træffe alle forholdsregler, som er i overensstemmelse med denne traktat... og til, til regeringerne at rette alle henstillinger, som stemmer overens med bestemmelserne i artikel 71, stk. 2:

1. hvis det konstateres, at der af lande, som ikke er medlemmer af Fællesskabet, eller af virksomheder, der ligger i sådanne lande, anvendes dumping eller andre fremgangsmåder, der er i strid med Havanna-Chartret.«

Da man allerede under forhandlingerne vedrørende EKSF-traktaten var klar over, at Havanna-Chartret ikke ville blive ratificeret, er det naturligvis uheldigt, at der i EKSF-traktaten alligevel henvises dertil. Det pågældende afsnit af Havanna-Chartret var imidlertid på dette tidspunkt allerede optaget i GATT. Navnlig blev Havanna-Chartrets artikel 34 (som vedrørte dumping) optaget i GATT's artikel VI [1]. Der kan efter min mening næppe rejses tvivl om — og det bekræftes da også af retspraksis — at man i EKSF-traktatens artikel 74 blandt andet tilsigtede en henvisning til GATT's artikel VI og til GATT's med hjemmel heri udstedte antidumpingkoder (in casu den 30. 6. 1967 undertegnede bindende overenskomst om anvendelse af GATT's artikel VI). Kommissionen har under retsforhandlingerne i besvarelse af et af mig stillet spørgsmål bekræftet, at den også anser EKSF for at være bundet af GATT's antidumpingkoder Domstolens besvarelse af det andet spørgsmål kan imidlertid efter min opfattelse begrænses til en henvisning til EKSF-traktatens artikel 74 og artikel 86 samt til den med hjemmel heri udstedte henstilling nr. 77/329/EKSF.

Jeg skal derfor foreslå, at Domstolen besvarer det andet spørgsmål således:

1 — Jfr. Quadri-Monaco-Trabucchi, Commentario CECA II, ss. 1075-1978. For så vidt angår det for den pågældende periode gældende EKSF-system, henvises yderligere til Beseler, Die Abwehr von Dumping und Subventionen durch die Europäischen Gemeinschaften (1980), ss. 20 ff. og ss. 26 ff.

»Kommissionen for De europæiske Fællesskaber havde ifølge EKSF-traktatens artikel 74 og artikel 86 og den med hjemmel deri udstedte generelle henstilling nr. 77/329/EKSF (EFT 1977 L 114, s. 6) kompetence til at udstede henstillinger som den her gældende henstilling nr. 3140/78/EKSF (EFT 1978 L 372, s. 1) vedrørende antidumpingtold pålagt visse jern- og stålprodukter.«

3.2.3. *Tredje spørgsmål*

I modstrid med, hvad den forelæggende ret antager på grundlag af den nævnte misforståelse vedrørende de retsmidler der skal anvendes, bestemmer den i sagen gældende henstilling, at »beløbet fastsat ved antidumpingtold... for fremtiden [vil] være lig med forskellen mellem den aftale effektive pris (basispris + tillæg) fastsat franko grænse, fortoldet, og den effektive pris (basispris + tillæg) offentliggjort af Kommissionen den 30. december 1978 for det pågældende produkt«. Disse effektive priser for produkter under pos. 73.13 B IV c i den fælles toldtarif er opført i De Europæiske Fællesskabers Tidende 1978 L 372, ss. 17 og 18, og de tilsvarende omregningskurser i samme EF-Tidende, s. 2. Det kan ikke udledes med nøjagtighed af forelæggelseskendelsen, hvilket produkt det konkret drejer sig om i den foreliggende sag. For at besvare den forelæggende rets spørgsmål er det imidlertid afgørende at fastslå, at prisen her er udtrykt i ECU pr. ton med henvisning til en fast omregningskurs på 1 ECU = 7,7238 HFL. I lighed med hvad der fastslås i præmis 15 i Celestri-dommen, mener jeg, at Domstolen i den foreliggende sag eventuelt kan lægge til grund, at det tredje spørgsmål kun blev stillet ud fra en formodning om, at meddelelsen af 29. december 1981, som danner grundlag for de anfægtede afgifter, finder anvendelse. Da denne meddelelse ikke kunne anvendes på den

foreliggende sag, og da meddelelsen af 30. september 1978, som rent faktisk skulle anvendes, formentlig udgør en fordel for sagsøgeren i hovedsagen, som det var tilfældet for Celestri, jfr. præmis 7 i Celestri-dommen, mener jeg, at det ret beset er ufornødent at besvare den forelæggende rets tredje spørgsmål. Det problem, som den forelæggende ret har rejst i sit tredje spørgsmål, opstår imidlertid principielt ligeledes og i endnu højere grad, når omregningskurserne fastsættes for en så lang periode.

Såfremt Domstolen af denne grund måtte ønske at omformulere spørgsmålet i overensstemmelse med den henstilling, som finder anvendelse, og herefter besvarer det, finder jeg ikke, at Kommissionens forslag om umiddelbart at besvare det tredje spørgmsål bekræftende virker overbevisende, for så vidt antidumpingtolden, som opkræves på grundlag af en effektiv værdi af ECU'en, som på indførselstidspunktet (og således på tidspunktet for opkrævningen af tolden) allerede længe havde været lavere end den den 30. december 1978 fastsatte værdi, ville være i strid med artikel 19, stk. 3, i den generelle henstilling nr. 77/329/EKSF. Det bestemmes nemlig her, at »størrelsen af en midlertidig eller endelig antidumpingtold... ikke [må] være højere end den konstaterede... dumpingmargen«, og at »den bør være lavere end dumpingmargenen, når en lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden«. Når skaden afhjælpes eller formindskes som følge af en ændring i omregningskurserne eller andre omstændigheder, bør også antidumpingtolden efter min mening tilpasses så hurtigt som muligt. Også Kommissionen har omsider under retsforhandlingerne som svar på mine spørgsmål erkendt, at en periodisk tilpasning af priserne er nødvendig og uundgåelig, når henses til udviklingen på dette område. Det må således gælde for de her anvendte omregningskurser. Jeg kan i øvrigt tilslutte mig Kommissionens opfattelse, hvorefter retssikkerheden og risikoen for en kunstig omlægning i samhandelen kan begrunde, at antidumpingafgifterne ikke beregnes på grundlag af ECU'ens dagskurs, men kun periodisk tilpasses de konkrete ændringer i de for skadeberegningen relevante momenter. Da det tredje spørgsmål imidlertid næsten med sikkerhed kun har akademisk interesse, skal jeg endelig foreslå Domstolen, at den deri nævnte problematik kun berøres rent generelt, og at spørgsmålet besvares således:

»Der skal kun tages stilling til spørgsmålet, om anvendelse af de ifølge henstilling nr. 3140/78/EKSF gældende omregningskurser af 30. december 1978 på import i 1982 er forenelig med fællesskabsretten, såfremt en sådan anvendelse rent praktisk indebærer, at der anvendes antidumpingtold, som kan være i strid med Kommissionens henstilling nr. 77/329/EKSF af 15. april 1977 (EFT 1977 L 114, s. 6), navnlig med artikel 19, stk. 3. En langvarig opretholdelse af retligt bindende omregningskurser i antidumpingforanstaltningerne for produkter, som er omfattet af EKSF-traktaten, kan ikke som sådan anses for at være i strid med fællesskabsretten, uanset virkningerne af disse foranstaltninger på antidumpingtolden.«

4. Konklusion

Herefter skal jeg sammenfattende foreslå, at Domstolen af de angivne grunde besvarer de forelagte spørgsmål således:

»a) Rådets forordning (EØF) nr. 2779/78 af 23. november 1978 finder ikke anvendelse på de her omhandlede produkter, som er omfattet at EKSF-traktaten.

b) Kommissionen for De europæiske Fællesskaber havde ifølge EKSF-traktatens artikel 74 og artikel 86 og den med hjemmel deri udstedte generelle henstilling nr. 77/329/EKSF (EFT 1977 L 114, s. 6) kompetence til at udstede henstillinger som den her gældende henstilling nr. 3140/78/EKSF (EFT 1978 L 372, s. 1) vedrørende antidumpingtold pålagt visse jern- og stålprodukter.

c) Der skal kun tages stilling til spørgsmålet, om anvendelse af de ifølge henstilling nr. 3140/78/EKSF gældende omregningskurser af 30. december 1978 på import i 1982 er forenelig med fællesskabsretten, såfremt en sådan anvendelse rent praktisk indebærer, at der anvendes antidumpingtold, som kan være i strid med Kommissionens henstilling nr. 77/329/EKSF af 15. april 1977 (EFT 1977 L 114, s. 6), navnlig med artikel 19, stk. 3. En langvarig opretholdelse af retligt bindende omregningskurser i antidumpingforanstaltningerne for produkter, som er omfattet af EKSF-traktaten, kan ikke som sådan anses for at være i strid med fællesskabsretten, uanset virkningerne af disse foranstaltninger på antidumpingtolden.«